

Sygn. akt III C 1009/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2022 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko Gminie M. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. na rzecz pozwanej Gminy M. S. kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt III C 1009/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 maja 2021 r. powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wystąpił przeciwko pozwanej Gminie M. S. o zapłatę kwoty 7.570,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2021 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwotą 20 zł tytułem kosztów poniesionych za wydanie odpisu prawomocnego postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 18 lutego 2015 r., która została zawarta pomiędzy zbywcą wierzytelności tj. Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. i Z. Ł.. Pożyczka została udzielona na kwotę 10.000 zł i miała być zwrócona w miesięcznych ratach. W dalszej części uzasadnienia powód wskazał, że w dniu 22 lutego 2015 r. Z. Ł. zmarła, nie regulując należności wynikającej z zawartej umowy pożyczki, z kolei roszczenie o zwrot pożyczki stało się wymagalne w chwili jej śmierci, w związku z ustaniem członkowska w (...). Dalej powód podniósł, że w wyniku przeprowadzonego postępowania spadkowego wydane zostało w dniu 16 grudnia 2020 r. przez Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. postanowienie (sygn. akt I Ns 213/20) o stwierdzeniu nabycia spadku po Z. Ł., na mocy którego spadek po zmarłej z dobrodziejstwem inwentarza nabyła pozwana Gmina M. S.. Powód wskazał również, że w dniu 22 lutego 2018 r.

wniósł do tut. Sądu wnioski o zaniechanie pozwanej do próby ugodowej obejmującej niniejsze roszczenie, tym samym skutecznie przerywając bieg terminu przedawnienia, jednakże do zawarcia ugody nie doszło. Powód podniósł też, że wezwał pozwaną do zapłaty całej należności z tytułu niezapłaconej pożyczki, jednakże bezskutecznie. Podkreślił, że wystąpił do Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie o wydanie odpisu postanowienia z dnia 19.02.2021 r. o stwierdzeniu nabycia spadku i poniósł z tego tytułu koszty w kwocie 20 zł, których zwrotu się domaga.

W dniu 2 sierpnia 2021 r. referendarz w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt III Nc 802/21), uwzględniając w całości żądanie pozwu.

Pozwana Gmina M. S. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w określonym przepisami terminie wniosła skuteczny sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwana wskazała, że poprzez zaniechanie do próby ugodowej nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, albowiem zostało ono podjęte w celu doprowadzenia do przerwy w biegu przedawnienia, a nie bezpośrednio w celu zawarcia ugody. Nadto wniosek wobec pozwanej został skierowany w momencie, w którym nie zostało stwierdzone, że pozwana jest spadkobiercą zmarłej dłużniczki, a więc roszczenie nie mogło być skutecznie dochodzone przez powoda przed sądem. Pozwana wskazała również, że postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej Z. Ł. zostało zainicjowane na skutek pisma z dnia 27 czerwca 2018 r., a więc na moment składania wniosku o zaniechanie do próby ugodowej, powód nie mógł stwierdzić, że pozwana będzie spadkobiercą Z. Ł.. Pozwana wskazała ponadto, że wymagany jest dowód na to, że pożyczka została Z. Ł. wypłacona. Pozwana wskazała też, że jej ewentualna odpowiedzialność za długi spadkowe ogranicza się do wartości stanu czynnego spadku. Nadto pozwana podniosła, że spłata długów spadkowych przez pozwaną przed dokonaniem spisu inwentarza, który jeszcze nie został skończony, może narazić pozwaną na uszczerbek finansowy w związku z poniesieniem wydatków ponad granice jej odpowiedzialności.

W dalszym toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2015 r. Z. Ł. złożyła do Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej wniosek o przyznanie pożyczki w kwocie 10.000 zł.

Niesporne, a nadto:

- wniosek o przyznanie pożyczki z dnia 16 lutego 2015 r. – k. 93-98.

W dniu 18 lutego 2015 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. a Z. Ł. została zawarta umowa pożyczki (kredytu konsumenckiego) na kwotę 10.000 zł o nr (...)/2015 r. Umowa została zawarta na okres od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia 25 lutego 2019 r.

Zgodnie z pkt 1 umowy pożyczki, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. udzieliła Z. Ł. pożyczki na warunkach określonych umową pożyczki oraz regulaminem udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich (...), stanowiącym załącznik nr 1 do umowy pożyczki.

Zgodnie z pkt. 13 umowy pożyczki, pożyczkobiorca Z. Ł. zobowiązana została do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami do dnia 25 lutego 2019 r. w ratach miesięcznych płatnych bez wezwania w terminach i kwotach wskazanych w harmonogramie spłaty pożyczki.

Zgodnie z pkt 15 umowy pożyczki, dokonywane przez pożyczkobiorcę wpłaty na poczet spłaty pożyczki miały być zaliczane w następującej kolejności na poczet: opłat z tytułu kosztów ubezpieczenia, kosztów windykacji, w tym opłaty za upomnienia i wezwania do zapłaty; pozostałych prowizji i opłat; odsetek od kapitału przeterminowanego, a od

dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności z tytułu umowy odsetek jak od należności przeterminowanej od całości należności przeterminowanej; wymagalnych odsetek za okresy obrachunkowe; kapitału przeterminowanego; odsetek naliczonych od dnia wpłaty; od kapitału głównego.

Zgodnie z § 26 ust. 1 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w przypadku niespłacenia pożyczki lub jej raty w terminie, należność z tytułu udzielonej pożyczki stają się w następnym dniu należnością przeterminowaną. Zgodnie zaś z ust. 2 ww. §, od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki wg stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych ustalonych w drodze uchwały przez zarząd pożyczkodawcy, z zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa dla należności przeterminowanych nie może w stosunku rocznym przekroczyć czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego (...).

Zgodnie z § 34 zd. I ww. Regulaminu udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w razie ustania członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy/kredytobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki/kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa.

Kwota pożyczki została Z. Ł. wypłacona.

Pożyczka udzielona Z. Ł. nie została ubezpieczona.

Kwota kapitału pożyczki, który nie został przez pozwaną spłacony to 7.479,08 zł, zaś suma wpłat dokonanych przez zmarłą wynosiła 2.532,97 zł.

Pożyczkobiorca Z. Ł. zmarła dniu 22 lutego 2015 r. w S..

Kwota zadłużenia wynikająca z ww. umowy pożyczki na dzień 22 lutego 2015 r. wyniosła 10.012,05 zł, w tym kapitał-10.000 zł, odsetki od pożyczki- 12,05 zł.

Niesporne, a nadto:

- umowa pożyczki (kredyt konsumencki) z dnia 18.02. 2015 r. – k. 18-21;
- Regulamin udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej – k. 46-51v;
- pismo z dnia 25.02.2021 r. – k. 62-62v, k.110;
- raport spłaty na dzień 07.05.2021 r. – k. 64-66;
- oświadczenie z dnia 18.02.2015 r. – k. 99;
- harmonogram spłat z dnia 18.02.2015 r. – k. 100;
- statut Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. – k. 101-109v;
- dyspozycja wypłaty przelewem z 18.02. 2015 r. – k. 111-113;
- zestawienie operacji z rachunku płatniczego z dnia 13.12. 2021 r. – k. 114-115v;
- Regulamin indywidualnych kont spółdzielczych Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej – k. 116-119v;
- rozliczenie wysokości zadłużenia - k. 120;
- rozliczenie kredytu z dnia 18.02.2015 r. – k. 128.

W dniu 29 września 2017 r. powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółkę Akcyjną z (...) w W. zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności na podstawie, której nabył wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 18 lutego 2015 r.

Niesporne, a nadto:

- wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych z dnia 16.03.2021 r. – k. 8-10;
- umowa przelewu wierzytelności z dnia 29.09.2017 r. – k. 26-29v;
- odpis KRS Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. – k. 30-36v;
- odpis (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych spółki akcyjnej z siedzibą w W. – k. 37-43.

Wnioskiem z dnia 22 lutego 2018 r., nadanym w placówce pocztowej w tej dacie, powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawiadomiał pozwaną Gminę M. S. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę należności w kwocie 7.479,08 zł wynikającej z umowy pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...), zawartą przez Z. Ł. i proponując ugodę, na mocy której pozwana Gmina M. S. miałaby zapłacić (...) 1 Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycjnemu Zamkniętemu z siedzibą w K. ww. kwotę.

Postępowanie o zawiadanie do próby ugodowej toczyło się przed tut. Sądem pod sygn. akt I Co 206/18.

W dniu 9 maja 2018 r. odbyło się posiedzenie jawne, na które nie stawił się prawidłowo zawiadomiony wyzywający do próby ugodowej.

W trakcie ww. posiedzenia, pełnomocnik zawiadanej do próby ugodowej Gminy M. S. oświadczył, że do chwili obecnej nie zostało ustalone, iż Gmina M. S. jest spadkobiercą dłużniczki Funduszu Z. Ł.. Wskazał, że nawet w przypadku ustalenia, iż Gmina jest spadkobiercą dłużniczki, to nabywa ona spadek z dobrodziejstwem inwentarza, a jej odpowiedzialność za długi ograniczona jest do stanu czynnego masy spadkowej ustalonego w spisie inwentarza. Podniósł, że taki spis inwentarza dotychczas nie został sporządzony, a zatem brak możliwości ustalenia odpowiedzialności Gminy i zawarcia proponowanej ugody.

Do zawarcia ugody w ww. sprawie nie doszło.

Niesporne, a nadto:

- wniosek o zawiadanie do próby ugodowej z dnia 22.02.2018 r. – k. 52-52v;
- pocztowa książka nadawcza – k. 53;
- zawiadomienie z dnia 14.02.2018 r. – k. 54;
- protokół posiedzenia jawnego przed Sądem Rejonowym Szczecin- Centrum w Szczecinie z dnia 09.05. 2018 r. – k. 28.

Pismem z dnia 12 marca 2019 r. pozwana Gmina M. S. poinformowała powoda, że nie posiada dokumentacji dotyczącej nabycia spadku po Z. Ł..

Niesporne, a nadto:

- pismo z dnia 12.03.2019 r. – k. 59.

W dniu 22 marca 2019 r. nastąpiło przejęcie zarządzania (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółkę Akcyjną z (...) w K.:

Niesporne, a nadto:

-wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych z dnia 16.03. 2021 r. – k. 8-10;

-odpis z (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych Spółki Akcyjnej z (...) w K. – k. 11-15v;

-odpis z (...) Towarzystwa Funduszy Inwestycyjnych Spółki Akcyjnej z (...) w W. – k. 37-43.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2019 r. powód poinformował pozwaną, że na dzień 17 kwietnia 2019 r. trwają czynności mające na celu ustalenie kręgu spadkobierców po zmarłej Z. Ł. oraz, że złożył wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej.

Niesporne, a nadto:

-pismo z dnia 17.04. 2019 r. – k. 60.

Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po Z. Ł. został sporządzony przez powoda w dniu 27 czerwca 2018 r.

W dniu 16 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydał w sprawie o sygn. akt I Ns 213/20 postanowienie, w którym stwierdził, że spadek po Z. Ł. nabyła na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza w całości pozwana Gmina M. S.. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 19 stycznia 2021 r.

Niesporne, a nadto:

-postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 16.12.2020 r. sygn. akt I Ns 213/20 – k. 58;

-wniosek o stwierdzenie nabycia spadku – k. 77.

Pismem z dnia 5 lutego 2021 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 7.479,08 zł, w terminie 7 dni od dnia wezwania, wskazując, że pozwana jest spadkobierczynią po zmarłej dłużniczce Z. Ł., a ww. należność wynika z pożyczki zaciągniętej przez spadkodawczynię dnia 18 lutego 2015r.

Pismo zostało przez pozwaną odebrane w dniu 8 lutego 2021 r.

Pozwana w piśmie z dnia 12 lutego 2021 r. odmówiła spełnienia świadczenia, wskazując, że nie zakończyło się postępowanie w sprawie ustalenia wartości stanu czynnego spadku w spisie inwentarza po spadkodawczyni Z. Ł..

Niesporne, a nadto:

-wezwanie do zapłaty z dnia 05.02.2021 r. – k. 44-44v wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 45-45v;

-pismo z dnia 12.02. 2021 r. – k. 61;

- pismo z dnia 12.03.2021 r. – k. 63.

W dniu 19 lutego 2021 r. powód wniósł o wydanie odpisu prawomocnego postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku w sprawie o sygn. I Ns 213/20 do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie. Za wydanie odpisu postanowienia ze stwierdzeniem prawomocności powód uiścił kwotę 20,00 zł tytułem opłaty kancelaryjnej od wniosku.

Dowód:

- pismo z dnia 19.02.2021 r. – k. 56;

- potwierdzenie transakcji z dnia 22.02.2021 r. – k. 57

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie okazało się niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód (...) 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, domagał się od pozwanej Gminy M. S. kwoty 7.570,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 lutego 2021 r. do dnia zapłaty. Powód wywodził, że pozwana, jako spadkobierczyni po Z. Ł., jest zobowiązana spłacić niespłacone przez spadkobierczynię jej zobowiązanie wynikające z zawartej przez poprzednika prawnego powoda (tj. Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G.) z Z. Ł. umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) na kwotę 10.000 zł o nr (...) /2015 r., zawartej w dniu 18 lutego 2015 r. na okres od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia 25 lutego 2019 r.

Pozwana Gmina M. S. broniła się w niniejszej sprawie wskazując, że doszło do przedawnienia roszczenia powoda, albowiem poprzez zawezwanie do próby ugodowej nie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia, gdyż zostało ono podjęte w celu doprowadzenia do przerwy w biegu przedawnienia, a nie bezpośrednio w celu zawarcia ugody, a nadto wniosek wobec pozwanej został skierowany w momencie, w którym nie zostało stwierdzone, że pozwana jest spadkobiercą zmarłej dłużniczki,

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie (niesporne między stronami, gdyż kwestią sporną w sprawie było jedynie, czy doszło do skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia) poczyniono w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy przez strony postępowania, których wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała, nie wzbudziły one także żadnych wątpliwości ze strony orzekającego w sprawie Sądu.

W przedmiotowej sprawie niespornym było, że w dniu 18 lutego 2015 r. Z. Ł. zawarła ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) na kwotę 10.000 zł o nr (...) /2015 r., na okres od dnia 18 lutego 2015 r. do dnia 25 lutego 2019 r. W dniu 22 lutego 2015 r. Z. Ł. zmarła, nie spłacając w całości zobowiązania wynikającego z ww. pożyczki. Do spłaty pozostała kwota 7.570,88 zł. Zgodnie z § 34 zd. I ww. Regulaminu udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w razie ustania członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy/kredytobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki/kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa. Tym samym, zobowiązanie z tytułu niespłaconej pożyczki nr (...) /2015 r. z 18 lutego 2022 r. stało się wymagalne z dniem śmierci Z. Ł., tj. 22 lutego 2015 r.

Zgodnie z art. 935 k.c., w braku małżonka spadkodawcy, jego krewnych i dzieci małżonka spadkodawcy, powołanych do dziedziczenia z ustawy, spadek przypada gminie ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy jako spadkobiercy ustawowemu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 16 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie stwierdził, że spadek po Z. Ł. nabyła na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza w całości pozwana Gmina M. S..

Zgodnie z treścią przepisu art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Zgodnie z przepisem ust. 2 za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki.

Pozwana w przedmiotowej stronie wśród zarzutów podniosła głównie zarzut przedawnienia roszczenia, a także zarzut braku wypłacenia Z. Ł. pożyczonej kwoty.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Uregulowanie przepisu art. 6 k.c. stanowi o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki nieudowodnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa on na stronie powodowej. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu wynikającym z przywołanego przepisu, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Spoczywający na pozwanym obowiązek dowiedzenia okoliczności wskazujących na wygaśnięcie zobowiązania nie może wyprzedzać ciężącego na powodzie obowiązku udowodnienia powództwa. Podkreślić jednakże należy, że art. 6 k.c. rozumiany być musi przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Obowiązek natomiast przedstawienia dowodów, zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach. Nadto zgodnie z zasadą kontradiktoryjności, rządzącą procesem cywilnym, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, stosownie do treści przepisu art. 6 k.c., że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę natomiast winien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.).

Z uwagi na podniesione przez pozwaną zarzuty, na powodzie – zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 k.c. – spoczywał zatem obowiązek wykazania, że pomiędzy jego poprzednikiem prawnym, a poprzednikiem prawnym pozwanej doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki i że na jej podstawie na własność pozwanej została przeniesiona wskazana w umowie kwota pożyczki, tj. 10.000 złotych, a także, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zwrotu pożyczki i z tego tytułu powstało zadłużenie w dochodzonej pozwem kwocie.

Okoliczności te powód wykazał przedkładając dowód w postaci umowy pożyczki podpisanej przez Z. Ł. (k. 16-21) oraz dowód wypłaty kwoty pożyczki (dyspozycja wypłaty przelewem k. 111, dyspozycja wypłaty gotówki k.112, k.113).

W pierwszej kolejności rozważenia wymagał podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia objętego pozwem.

Sąd zauważa, że zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, na wstępie rozpatrywać należy ewentualną zasadność zarzutu przedawnienia- winno to zostać uczynione przed rozpoznaniem zarzutów dotyczących materialnoprawnej podstawy odpowiedzialności pozwanego, oraz związanymi z nimi zarzutami procesowym. I tak m.in. w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. sygn. akt III CZP 85/05, Lex nr 171726, publ. OSNC 2006/7-8/114, Biul.SN 2006/2/5, Wokanda 2006/3/1, Prok.i Pr.-wkł. 2006/10/27, wskazano, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie. W razie podniesienia zarzutu przedawnienia badanie tych przesłanek jest zbędne.

Koniecznym zatem było w pierwszej kolejności rozstrzygnięcie, czy roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

W realiach przedmiotowej sprawy słuszny okazał się podniesiony przez spadkobiercę koniecznego- pozwaną Gminę M. S. zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia z tytułu niespłaconej pożyczki zaciągniętej przez spadkodawczynię Z. Ł. dnia 18 lutego 2015 r.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Z dniem 9 lipca 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 8 czerwca 2018 r.), która to ustawa zmieniła odpowiednio treść ww. art. 118 k.c.

Nie mniej jednak, przepisy ww. ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw w zakresie w jakim zmieniły odpowiednio treść art. 117 k.c. – 125 k.c. nie mają zastosowanie do oceny przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, co wynika z przepisu przejściowego – art. 5 ww. ustawy, który to stanowi, że do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Ustawa nowelizująca, jak wyżej wskazano, weszła w życie z dniem 9 lipca 2018 r. , natomiast roszczenie powoda przedawniło się w ocenie Sądu z dniem 22 lutego 2018 r.

Poza sporem był zatem fakt, że roszczenie powoda, jako że było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniało się z upływem trzech lat.

Stosownie do art. 120 § 1 k.c. i art. 123 § 1 k.c., początek biegu przedawnienia wyznaczony jest datą jego wymagalności, a przerwany zostaje na skutek dokonania przed sądem czynności przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Zgodnie z § 34 zd. I ww. Regulaminu udzielenia kredytów i pożyczek konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w razie ustania członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy/ kredytobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki/kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa.

Jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie, Z. Ł. zmarła w dniu 22 lutego 2015 r., w tej zatem dacie roszczenie stało się wymagalne i rozpoczął bieg termin jego przedawnienia, który zdaniem Sądu upłynął z końcem dnia 22 lutego 2018 r., albowiem jego bieg nie został skutecznie przerwany.

Stosownie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził, że zawiązanie pozwanej do próby ugodowej w niniejszej sprawie wnioskiem wniesionym do Sądu w dniu 22 lutego 2018 r. przerwało bieg terminu przedawnienia.

Z twierdzeniem powoda nie sposób się zgodzić.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zawiązanie do próby ugodowej na podstawie art. 185 § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia w odniesieniu do wierzytelności określonych w tym wezwaniu, tak co do przedmiotu żądania jak i co do wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 175/11, LEX nr 1164729). Nie oznacza to jednak, że każde zawiązanie do próby ugodowej, niezależnie od swojej treści wywrze taki skutek. Sąd Najwyższy wyjaśnił bowiem, że zawiązanie do próby ugodowej na podstawie art. 185 § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia w odniesieniu do wierzytelności określonych w tym wezwaniu, tak co do przedmiotu żądania, jak i co do wysokości. Zawiązanie do próby ugodowej musi odpowiadać podmiotowo i przedmiotowo żądaniu zgłoszonemu w pozwie. Zwięzłe oznaczenie sprawy, o którym była mowa w art. 185 § 1 k.p.c., nie zwalnia

bowiem wnioskodawcy od ścisłego sprecyzowania jego żądania tak, aby było wiadomo, jakie roszczenia, w jakiej wysokości i kiedy wymagalne są objęte wnioskiem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2019 r., V CSK 348/18, LEX nr 2773260). Zatem zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia, ale jedynie co do wiarytelności w zawezwaniu tym precyzyjnie określonej zarówno co do przedmiotu, jak i jej wysokości. Jednocześnie, wystąpienie z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej wyłącznie w celu uzyskania przerwy biegu przedawnienia jako nadużycie uprawnienia procesowego jest czynnością procesową sprzeczną z dobrymi obyczajami (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 lipca 2018 r., V CSK 384/17, LEX nr 2525421).

Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że podstawowym i jedynym celem instytucji procesowej inicjującej postępowanie pojednawcze (art. 184-186 k.p.c.) jest dążenie do ugodowego zakończenia postępowania. Instytucja ta służy samodzielnemu uregulowaniu przez strony sprawy cywilnej jeszcze przed wniesieniem do sądu pozwu. Złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej zmierza do załatwienia sprawy w wyniku porozumienia - strony stosunku prawnego mogą ustalić wzajemne prawa i obowiązki, zawierając ugodę materialnoprawną. Stanowi to zatem przejaw dążenia do ugodowego zakończenia sporu przez same strony, a nie poprzez władcze działania sądu. Jednocześnie, zmierzając do zawarcia porozumienia, przedmiotowa instytucja służy dochodzeniu określonego roszczenia. To właśnie dlatego w orzecznictwie przyjmuje się, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Podkreślenia jednak wymaga, że wszczęcie postępowania pojednawczego, samo w sobie, nie ma na celu wywołania skutku przerwy biegu przedawnienia, lecz skutek ten następuje wyłącznie dlatego, że występując z propozycją dla drugiej strony stosunku prawnego ugodowego zakończenia sporu, zmierza bezpośrednio do dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia roszczenia. O ile zatem składający wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie ma zamiaru zakończenia sporu poprzez zawarcie porozumienia, a sam wniosek jest składany wyłącznie dla przedłużenia terminu przedawnienia, to takie działania jest sprzeczne z celem omawianej instytucji procesowej. Tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 22 stycznia 2020 r., I ACa 338/19, LEX nr 3021570

Zawezwanie do próby ugodowej, które nie stwarza podstaw do ustalenia wysokości roszczenia i jego wymagalności, nie może być traktowane jako zdarzenie powodujące, zgodnie z art. 123 k.c., przerwę biegu przedawnienia. Podobnie pozew, którego treść nie pozwalałaby na ustalenie wysokości i wymagalności roszczeń nim objętych nie może prowadzić do zasądzenia roszczenia, gdyż nie wiadomo o jakie roszczenie chodzi, a w konsekwencji skoro nie można takich roszczeń zidentyfikować to nie przerwie on biegu przedawnienia w stosunku do nich. Także propozycja ugody, żeby mogła być przyjęta musi precyzować roszczenia, których ona dotyczy.

Złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej w sytuacji, kiedy wnioskodawca z góry wie, że taka ugoda nie zostanie zawarta, nie może być uznane za podjęcie czynności zmierzającej bezpośrednio w celu realizacji roszczenia (art. 123 § 1 k.c.). Jak wskazał Sąd Najwyższy, w świetle przesłanek art. 123 § 1 pkt 1 k.c. (...) istotne jest zatem tylko zgłoszenie roszczenia w określonym celu (jego realizacji) przed właściwym organem, w prawem przewidzianej formie i obiektywna skuteczność tej czynności, to jest jej zdolność do wywołania skutku w postaci realizacji roszczenia (wyrok z 4 października 2006, II CSK 202/06, LEX nr 196513). Z. R. stwierdza natomiast: „Przedawnienie i terminy zawite należą do szerszego, wyróżnionego w nauce prawa cywilnego typu zdarzeń prawnych określanych mianem dawności. (...) funkcja społeczna wspomnianych instytucji polega na likwidacji kolizji między treścią stosunków prawnych a utrzymującymi się przez dłuższy czas stosunkami faktycznymi, a także na klarowaniu niejasnych sytuacji prawnych (...) nie zasługuje na ochronę uprawniony, który pozostając bezczynny nie dba o swoje interesy (Prawo cywilne - część ogólna, wyd. 8, Warszawa 2005, s. 346). Przerwanie biegu przedawnienia nie jest podstawowym celem instytucji postępowania pojednawczego. Samo złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej i przeprowadzenie postępowania pojednawczego nie skutkuje domniemaniem, że doszło do przerwania biegu przedawnienia. Wniosek taki musi spełniać dodatkowe, wskazane wyżej wymogi, aby mógł przerwać bieg terminu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zawezwanie do próby ugodowej (art. 185 k.p.c.) może (a wcale nie zawsze musi) prowadzić do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Złożenie wniosku o przeprowadzenie posiedzenia pojednawczego jest bowiem także dochodzeniem roszczenia, skoro w ten sposób może być osiągnięty cel, jakemu służy dochodzenie roszczenia poprzez wniesienie pozwu. Postępowanie pojednawcze, jest wszczynane z inicjatywy wierzyciela, który zwraca się do sądu, by ten niejako zorganizował próbę ugodową. Właśnie sformalizowany charakter czynności

uprawnionego pozwala przyjąć, że jest to czynność podjęta przed właściwym organem i zmierzająca do dochodzenia (ustalenia) roszczenia. Dlatego powszechnie uznaje się, że przerywa bieg przedawnienia (W. Bryl (w:) F. Błahuta [i in.], Kodeks cywilny..., t. 1, s. 286, J. Ignatowicz (w:) System Prawa Prywatnego, t. 1, s. 826; P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. 1, s. 424).

Bieg terminu przedawnienia przerywa jedynie czynność skutecznie podjęta przed sądem lub innym organem. Nie przerwie zatem biegu terminu przedawnienia:

a) pozew zawierający świadome ograniczenie żądania co do tej części roszczenia w znaczeniu materialnoprawnym, która pozostała poza żądaniem tego pozwu (wyrok SA w Warszawie z dnia 23 listopada 2004 r., I ACa 198/04),

b) pozew lub wniosek zwrócony z uwagi na braki formalne, np. nieuiszczenie opłaty bądź niedołączenie odpowiednich dokumentów czy egzemplarzy pozwu w terminie wyznaczonym przez sąd (wyrok SN z dnia 23 stycznia 2008 r., V CSK 386/07),

c) pozew wniesiony przez osobę, której nie przysługuje czynna legitymacja materialnoprawna, albo przeciwko stronie, która nie posiada biernej legitymacji materialnoprawnej (wyrok SN z dnia 11 stycznia 2008 r., II CSK 288/06).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 4.10.2006 r., II CSK 202/06, M. Praw. (...), s. (...), czynność procesowa tylko wtedy przerywa bieg przedawnienia, gdy można ją uznać za „przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia”.

Sąd w niniejszym składzie podziela pogląd, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej każdorazowo winien być badany pod kątem celu, w jakim jest składany, w kontekście całokształtu zachowania obu stron procesu. Przy czym właśnie w postępowaniu rozpoznawczym jest to możliwe, gdyż Sąd dysponuje szeregiem instrumentów, umożliwiających pełne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, może nawet w przypadku istnienia takiej konieczności przeprowadzać dowody z urzędu, celem pewnego wyświetlenia relewantnych stosunków stron. Natomiast w postępowaniu o zawezwanie do próby ugodowej, Sąd nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, jeżeli strony (czy jedna z nich) nie chcą zawrzeć ugody, to jedynie konstatuje, że do ugody nie doszło, niczego nie badając. Natomiast w przypadku chęci zawarcia ugody bada jej treść pod kątem materialnoprawnym: czy nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, nie koncentruje się jednak na historii stosunków między stronami, czy ilości składanych wniosków w tym przedmiocie. Natomiast wniosek o zawezwanie do próby ugodowej stanowi czynność, przedsięwziętą w celu dochodzenia roszczenia, jeżeli wierzyciel ma podstawy sądzić, iż do ugody może dojść i nie dysponuje przekonującymi przesłankami, że domniemany dłużnik świadczenia nie spełni. Natomiast w przypadku, gdy wierzyciel nie tylko nie ma podstaw, aby wnosić że do ugody dojdzie, co więcej zna stanowcze stanowisko strony przeciwnej, która konsekwentnie deklaruje, iż świadczenia nie spełni, wniosek o zawezwanie do próby ugodowej ma wyłącznie cel instrumentalny, w postaci przerwania biegu przedawnienia. W takiej sytuacji skutku tego nie osiąga, bo nie został złożony w celu dochodzenia konkretnego roszczenia, lecz aby uniknąć skutku upływu czasu i konsekwencji prawnych z tym związanych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2021 r. sygn. akt VI ACa 734/20).

Odwołując się do aktualnego orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnie z którym w reakcji na wypadki korzystania z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wyłącznie w celu uzyskania skutku przerwy przedawnienia, a nie w celu rzeczywistej realizacji roszczenia, wniosek taki nie stanowi czynności bezpośrednio zmierzającej do dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., gdyż jego celem jest tylko wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia. Powyższe zagadnienie oznacza w praktyce, że Sąd rozpoznając zarzut przedawnienia roszczenia winien zbadać, czy jest to czynność, która potencjalnie może doprowadzić do realizacji roszczenia i jaki jest jej rzeczywisty cel. Do oceny tych skutków pozostaje właściwy sąd rozpoznający sprawę o zasądzenie roszczenia, które było objęte wnioskami z art. 185 § 1 k.p.c., a nie Sąd prowadzący postępowanie pojednawcze (wyroki Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16 oraz z 15 listopada 2019 r., V CSK 348/18, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2018 r., II CSK 694/17).

Tego rodzaju badanie ma miejsce w procesie, w którym dochodzone jest roszczenie objęte wcześniej wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej, i jest uruchamiane podniesionym przez dłużnika zarzutem przedawnienia. W konsekwencji - w zależności od okoliczności sprawy - Sąd rozpoznający sprawę może uznać, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie spowodował przerwy biegu przedawnienia albo że wywołanie tej przerwy przez skorzystanie z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej było nadużyciem prawa podmiotowego lub prawa procesowego.

Ewentualnie odmienna ocena wymaga zbadania przebiegu próby ugodowej, w szczególności ustalenia, czy z zachowań strony - poza skierowaniem zawezwania - można wywodzić rzeczywistą wolę ugody. W innym przypadku zawezwania takiego nie należy traktować jak czynności procesowej, a jedynie - jak to podkreślał Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 8 listopada 1956 r., sygn. akt I CO 30/56 w odniesieniu do pozwu - czynności, której rzeczywistym celem nie było dochodzenie roszczenia. W takiej sytuacji podmiot dochodzący roszczenia nie ma bowiem przesłanek do zakładania, że próba ugodowa może wyrzucić swój cel. Nie zakłada też tego, skoro wytacza w sprawie powództwa o część należności. Pozostaje zatem w przeświadczeniu, że podejmowanie próby ugodowego rozwiązania sprawy nie ma racji bytu (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt II PK 277/15, L.).

Reasumując, wprowadzić wniosek o zawezwanie do próby ugodowej może stanowić czynność, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c., jednak zainicjowanie każdego, także pierwszego postępowania pojednawczego powinno być objęte sprawdzeniem, czy wierzyciel rzeczywiście miał na celu dochodzenie roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2017 r., V CSK 204/16 i przywołane tam orzeczenia). Nie stanowi bowiem czynności zmierzającej bezpośrednio do dochodzenia roszczenia złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, którego celem jest jedynie doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, Sąd rozpoznając zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwaną Gminę, zobligowany był zbadać, czy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej złożony przez powoda w tutejszym Sądzie w dniu 22 maja 2018 r. mógł potencjalnie doprowadzić do realizacji roszczenia i czy taki był jego rzeczywisty cel. W okolicznościach tej konkretnej sprawy Sąd uznał, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie spowodował w tym przypadku przerwy biegu przedawnienia, a jego złożenie było nadużyciem prawa podmiotowego i prawa procesowego.

Stwierdzić z całą stanowczością należy, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej złożony przez powoda w dniu 22 lutego 2018 r. nie przerwał biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę przez pozwaną jako spadkobiercę koniecznego należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 18 lutego 2015 r., albowiem jego celem było jedynie doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia. Złożenie takiego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej należało zatem uznać za czynność procesową sprzeczną z dobrymi obyczajami i nie zasługującą na ochronę prawną, gdyż jest sprzeczne z celem tej instytucji.

Po pierwsze, w momencie kierowania tego wniosku, tj. 22 lutego 2018 r., powód nie wiedział, bo nie mógł tego wiedzieć, że pozwana jest spadkobiercą po zmarłej Z. Ł., a zatem nie miał pewności co do osoby dłużnika. Zauważyć bowiem należy, że wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po Z. Ł. został sporządzony przez powoda w dniu 27 czerwca 2018 r. i dopiero w dniu 16 grudnia 2020 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydał w sprawie o sygn. akt I Ns 213/20 postanowienie, w którym stwierdził, że spadek po Z. Ł. nabyła na podstawie ustawy z dobrodziejstwem inwentarza w całości pozwana Gmina M. S.. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 19 stycznia 2021 r. A zatem, w momencie kierowania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, tj. 22 lutego 2018 r. powód nie wiedział, czy to na pewno Gmina M. S. jest spadkobiercą po Z. Ł., a zatem dłużnikiem, albowiem spadek po ww. mogła przecież nabyć zupełnie inna osoba. Jak już wyżej wskazano, zawezwanie do próby ugodowej musi być ściśle sprecyzowane zarówno pod względem przedmiotowym, jak i podmiotowym, a zatem musi zawierać wskazania realnego, a nie hipotecznego dłużnika. W dacie kierowania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej pozwana Gmina M. S. dłużnikiem nie była, gdyż spadek nabyła dopiero w dniu 16 grudnia 2020 r.

Po drugie, analogicznie do cytowanego wyżej już wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2008 r., II CSK 288/06, nie mógł przerwać biegu przedawnienia wniosek wniesiony przeciwko stronie, która nie posiada biernej

legitymacji materialnoprawnej. Na moment kierowania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, jak wyżej wskazano, pozwana Gmina M. S. nie posiadała jeszcze przymiotu dłużnika, albowiem nie była jeszcze spadkobiercą. W tej sytuacji uznać należało, że wnioskodawca z góry wiedział, że taka ugoda nie zostanie zawarta, zatem złożenie przez niego wniosku o zawezwanie do próby ugodowej może być uznane za podjęcie czynności zmierzającej bezpośrednio do celu realizacji roszczenia. Powód nie miał bowiem żadnych podstaw by uważać, że Gmina M. S., która na ten moment w ogóle nie była dłużnikiem powoda, zawrze z nim ugody.

Po trzecie, jak wyżej wskazano, wniosek o zawezwanie do próby ugodowej stanowi czynność przedsięwziętą w celu dochodzenia roszczenia, jeżeli wierzyciel ma podstawy sądzić, że do ugody może dojść i nie dysponuje przekonującymi przesłankami, że domniemany dłużnik świadczenia nie spełni. Natomiast w przypadku, gdy wierzyciel nie ma podstaw, aby wnosić że do ugody dojdzie, zawezwanie do próby ugodowej ma wyłącznie cel instrumentalny, w postaci przerwania biegu przedawnienia. W niniejszej sprawie, powód wnioskując o zawezwanie do próby ugodowej nie miał żadnych podstaw uważać, że dojdzie do zawarcia ugody, albowiem pozwana nie była jeszcze wówczas spadkobiercą, zatem niemalże pewnym było, że Gmina, zobowiązana do przestrzegania przepisów o dysponowaniu finansami publicznymi, nie zawrze ugody zobowiązującej ją do zapłaty kwoty ponad 7.000 zł, choć do tej spłaty na ten moment nie jest w ogóle zobowiązana. Takie posunięcie mogłoby bowiem osoby odpowiedzialne za finanse Gminy narazić na odpowiedzialność dyscyplinarną z tytułu nieuprawnionego uszczerplenia majątku Gminy.

Po czwarte, reprezentant wnioskującego o zawezwanie do próby ugodowej, mimo prawidłowego zawiadomienia, w ogóle nie stawił się na posiedzenie pojednawcze wyznaczone w dniu 9 maja 2018 r. przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie (sygn. akt sprawy I Co 206/18). Nawet gdyby zatem pozwana Gmina z jakichś niezrozumiałych względów chciała zawrzeć na tym terminie posiedzenia ugody, to nawet nie miałby z kim. Powyższe wskazuje, że powód mógł przypuszczać, że do zawarcia ugody nie dojdzie, skoro nie jego reprezentant nie stawił się na posiedzenie wyznaczone do zawarcia ugody.

Po piąte, najdobitniej o celu, w jakim został skierowany przedmiotowy wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, świadczy data jego skierowania do Sądu, a mianowicie 22 lutego 2018 r., tj. dzień, w którym upływał termin przedawnienia roszczenia. Wskazuje to, że intencją wzywającego do próby ugodowej z całą pewnością nie było zawarcie ugody, lecz jedynie przerwanie biegu przedawnienia. Stąd Sąd, który jak już wyżej wskazano, w niniejszym postępowaniu ma zbadać cel, w jakim wniosek o zawezwanie do próby ugodowej rzeczywiście wniesiono, nie może uznać, że cel w postaci przerwania biegu przedawnienia rzeczywiście został osiągnięty i usankcjonować to wydaniem wyroku zasądającym dochodzone pozwem roszczenie.

Nie można tracić z pola widzenia, że powód, dopiero po tym, jak na posiedzeniu pojednawczym nie doszło do zawarcia ugody, podjął czynności zmierzające do ustalenia spadkobierców po Z. Ł., kierując dopiero w dniu 27 czerwca 2018 r. do Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wniosek o stwierdzenie nabycia spadku, choć nic nie stało na przeszkodzie, by z wnioskiem takim wystąpić znacznie wcześniej, skoro powód nabył wierzycielność wynikającą z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 18 lutego 2015 r. w dniu 29 września 2017 r.

Reasumując, Sąd orzekający w niniejszej sprawie uznał, że roszczenie powoda wynikające z umowy pożyczki o nr (...) z dnia 18 lutego 2015 r. uległo przedawnieniu z końcem dnia 22 lutego 2018 r., a zatem powód występując z pozwem w dniu 10 maja 2021 r. dochodził spełnienia przedawnionego roszczenia, co wobec podniesienia przez pozwaną Gminę M. S. skutecznie zarzutu przedawnienia, czyniło niniejsze powództwo niezasadnym.

W tej sytuacji Sąd je oddalił, orzekając jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął w pkt 2 wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu zawartą w przepisie art. 98 §1 k.p.c. i 99 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i przepisem art. 108 §1 k.p.c., zgodnie z którym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego

stawiennictwa strony (art. 98 §3 k.p.c. i 99 k.p.c.). Na koszty poniesione przez pozwaną Gminę M. S. w niniejszej sprawie złożyła się kwota 1.800 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej- radcy prawnego, obliczonego na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804).

Mając na uwadze oddalenie powództwa w całości, pozwanej należy się zwrot kosztów postępowania w całości.

W związku z powyższym, Sąd w punkcie 2 wyroku zasądził od powoda (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. na rzecz pozwanej Gminy M. S. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zgodnie ze znowelizowanym brzmieniem art. 98 k.p.c., w myśl którego, od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty (art. 98 § 11 k.p.c.).